

Arrest

nr. 317 331 van 26 november 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 28 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 mei 2024 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De heer K.F.H., die stelt de echtgenoot te zijn van verzoekster, verklaart op 12 december 2020 het Belgische grondgebied te hebben betreden en dient op 22 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Op 27 september 2022 wordt de heer K.F.H. erkend als vluchteling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.2. Verzoekster dient op 25 mei 2023 bij de Belgische ambassade in Kampala, Oeganda, een aanvraag in voor een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot, de heer K.F.H. Op 20 september 2023 wordt de beslissing uitgesteld met het oog op bijkomend onderzoek, meer bepaald een interview met verzoekster. Op 11 januari 2024 wordt de beslissing opnieuw uitgesteld voor verder onderzoek, ditmaal om advies te vragen aan het parket. Op 24 mei 2024 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de afgifte van het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend voor [M.B.N.] [...], van Eritrese nationaliteit, teneinde haar vermoedelijke echtgenoot [F.H.K.] [...], erkend vluchteling, in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een niet-gelegaliseerde huwelijksakte werd voorgelegd voor een huwelijk dat plaatsvond op 19/02/2005.

Overwegende dat voor dit dossier zowel de aanvraagster door de Belgische ambassade te Kampala, alsook de gezinshereniger door de politie in België werden verhoord.

Overwegende dat de administratie de volgende opvallende elementen in het administratieve dossier opmerkt:

- De aanvraagster beweert dat betrokkenen elkaar kennen sinds december 2001. Ze leerden elkaar kennen in een café en hadden vervolgens 4 jaar lang een relatie.

- Vervolgens zouden ze volgens de aanvraagster en de voorgelegde huwelijksakte getrouwd zijn op 19/02/2005. De gezinshereniger verklaarde echter in zijn asielinterview bij de DVZ d.d. 25/01/2021 dat hij huwde op 19/02/2004, hetgeen een jaar eerder is.

- Er zou een huwelijksfeest geweest zijn van ongeveer 25 personen. Opvallend is het feit dat de aanvraagster niet in staat is om de getuigen van haar eigen huwelijk te benoemen. Hiervan kan verwacht worden dat iemand zich normaal gezien kan herinneren wie getuigde op haar eigen huwelijk. Na het huwelijk verbleef het echtpaar volgens de aanvraagster 8 jaar samen tot de gezinshereniger Eritrea verliet in 2013.

- De aanvraagster en de gezinshereniger zouden samen 4 kinderen hebben.

- Een opvallend detail is echter dat de gezinshereniger tijdens zijn asielinterview verklaarde dat hij ook nog twee andere kinderen heeft met een andere vrouw genaamd "[F.G.]", geboren op [xx/xx/2007] ([D.]) en [xx/xx/2009] ([D.I.]). Voor deze kinderen ontving onze dienst twee aanvragen gezinshereniging, in persoon ingediend bij de ambassade te Addis Abeba. Deze twee kinderen werden dus geboren tijdens het huwelijk tussen de gezinshereniger en de aanvraagster!

Daarenboven worden deze twee kinderen ook niet door de aanvraagster in haar interview vermeld, en zegt zij zelfs dat hij nooit eerder huwde en nooit kinderen heeft gehad met iemand anders!

- Volgens de aanvraagster zagen betrokkenen elkaar het laatst toen de gezinshereniger Eritrea verliet in 2013, en hebben ze elkaar ondertussen dus al 11 jaar niet meer gezien. Mevrouw verklaart verder dat ze sinds 2018 in het bezit is van een telefoon, en dat ze daarvoor met de gezinshereniger in contact bleef via een telefoon van een familielid van haar. Wat betreft contacten sinds 2018, worden er echter enkel bewijzen van contacten tussen de betrokkenen voorgelegd tussen maart 2023 - augustus 2023.

- Op de vraag van waarom de gezinshereniger Eritrea verliet, zegt de aanvraagster dit niet te weten, dit terwijl hij vluchtte van de eindeloze legerdienst. Zij weet ook niet hoe hij in België terechtkwam, noch welk beroep de gezinshereniger uitoefent in België, noch wat zijn hobby's zijn. Dat een echtgenote deze simpele, doch belangrijke feiten niet weet, kan zeker als opvallend beschouwd worden.

In het licht van deze elementen besliste de administratie op 11/01/2024 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de geldigheid van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

Overwegende dat de administratie van het parket van de procureur des Konings te Mechelen een advies d.d. 12/04/2024 mocht ontvangen, waarin de procureur des Konings stelt dat zijn ambt meent te kunnen afleiden dat het huwelijk in hoofde van minstens één van de kandidaat-echtgenoten niet zozeer gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap dan wel enkel het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt. Hij verwijst hierbij naar de volgende elementen:

- Het parket stelt vast dat de man werd erkend als vluchteling op 27/09/2022 maar dat mevrouw pas in februari 2023 vanuit Eritrea vertrok om vervolgens op 25/05/2023 een visum aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Oeganda. Nu ze elkaar echter zo lang niet gezien hebben, zou men verwachten dat men toch iets sneller zou reageren om de gezinshereniging te bewerkstelligen.

- Naast de vaststellingen van DVZ aangaande het huwelijksfeest, voegt het parket toe dat er geen bruidsschat werd betaald en dat betrokkenen niet over huwelijksfoto's beschikken. Zij kunnen enkel enkele duidelijk geposeerde "familiefoto's" voorleggen.

- Volgens de vrouw woonden ze 8 jaar samen; meneer vertrok kort na de geboorte van het laatste kind. Mevrouw is niet op de hoogte van de reden van vertrek noch op welke manier hij naar België kwam. Betrokkenen hebben elkaar dus sinds oktober 2013 niet meer gezien. Van een stabiel en duurzaam huwelijk is er dus al 11 jaar geen sprake geweest, noch ligt enig bewijs voor dat daar voordien tot 2013 we sprake van was. Het is weinig realistisch dat dit huwelijk in België ineens in een duurzame levensgemeenschap zou resulteren.

- Mevrouw kent enkel het geboortjaar van meneer.

- Mevrouw denkt dat de man 2 broers en 3 zussen heeft maar kent hun leeftijden niet.

- Mevrouw is niet op de hoogte van de 2 kinderen die meneer tijdens hun huwelijk met een andere vrouw heeft gehad.

- Mevrouw weet niet welk werk meneer doet. Hij maakt haar geld over om de verblijfsprocedure te kunnen bekostigen.

- Mevrouw weet niet welke hobby's meneer heeft en kan persoonlijke vragen over hem slechts summier beantwoorden.
- Ter staving van de relatie worden er nauwelijks bewijzen voorgelegd.
- Betrokkenen zouden elkaar al meer dan 10 jaar niet meer gezien hebben maar wel dagelijks communiceren via IMO en Messenger, eerst via "familie", sinds 2018 rechtstreeks aangezien mevrouw toen pas een gsm had. Zij brengen slechts een Whatsapp-historiek bij daterende van 07/03/2023 tot 23/08/2023. Deze bestaat quasi volledig uit korte videocalls, gemiste oproepen en weinig zeggende foto's. mevrouw zou sinds 2018 een gsm hebben maar betrokkenen slagen er enkel in om vanaf maart 2023 enkele weinigzeggende berichten aan elkaar voor te leggen.
- Voorts brengen zij betalingsbewijzen bij via Western Union waaruit blijkt dat meneer geld stuurde aan mevrouw met de vermelding "verblijfsvergunning".
- Tot slot brengen zij nog enkele ongedateerde, zeer duidelijk geposeerde familiefoto's bij.

Uit niks blijkt dat betrokkenen er een duurzame relatie op nahouden en de bedoeling hebben om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

In het licht van deze elementen verleende de procureur des Konings een negatief advies wat betreft het verlenen van rechtsgevolgen aan dit huwelijk, en bijgevolg ook wat betreft de afgifte van het visum gezinshereniging.

Overwegende dat op basis van al het bovenstaande de administratie van mening is dat art. 11, §1, 4° vreemdelingenwet van toepassing is. Hierin wordt bepaald dat: "§1. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven: (...). 2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

Derhalve is de administratie van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, waardoor bijgevolg het recht op gezinshereniging niet wordt geopend.

Gelet op het bovenstaande wordt de visumaanvraag verworpen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De thans bestreden beslissing betreft de weigering van de afgifte van een visum lang verblijf met het oog op de gezinshereniging met een in België als erkend vluchteling verblijvende vreemdeling.

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing bepaalde hieromtrent als volgt:

"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;
[...]"

In de bestreden weigeringsbeslissing wordt verwezen naar artikel 11, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet als wettelijke grondslag, waarna echter artikel 11, § 1, eerste lid, 2° van deze wet wordt geciteerd. De relevante bepalingen van artikel 11, § 1 van de Vreemdelingenwet luiden ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

[...]

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

[...]

4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

[...]"

2.3. Na een korte weergave van de motieven van de bestreden beslissing geeft verzoekster in haar middel allereerst aan dat het voor haar niet duidelijk is op welke rechtsgrond haar visumaanvraag is geweigerd, met name of dit in toepassing van punt 2° dan wel punt 4° van artikel 11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is. Zo betoogt zij als volgt:

"Verweerder zelf is van oordeel dat het visum enkel erop gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, waardoor het recht op gezinshereniging wordt geopend.

Verweerder verwijst in dit verband naar art. 11,§1,4° Vreemdelingenwet maar citeert daarbij de bepaling uit art. 11,§1, 2° Vreemdelingenwet, volgens dewelke verweerder kan weigeren het recht op gezins-hereniging toe te staan wanneer de vreemdeling en de referentiepersoon niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhouden.

Het is verzoekster niet duidelijk of het visum nu geweigerd wordt in toepassing van art. 11,§1,2° van de Vreemdelingenwet, dan wel op grond van art. 11,§1,4° van de Vreemdelingenwet. De stelling dat het huwelijk enkel gericht is op het verblijfsrechtelijk voordeel lijkt er op te wijzen dat verweerder naar de art. 11,§1,4° Vreemdelingenwet verwijst, maar het uitdrukkelijk citaat uit art. 11,§1,2° van de wet doet dan weer vermoeden dat dit geen toeval is."

2.4. In de nota met opmerkingen geeft verweerder in dit verband het volgende aan:

"In casu geeft de motivatie van de beslissing aan dat verwerende partij op gedetailleerde en uitgebreide wijze de belangrijkste elementen opgeworpen die hebben genoopt tot het besluit dat in toepassing van artikel 11, §1, 2° vreemdelingenwet verzoekende partij niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven nu de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhouden.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit afleidt onredelijk zijn. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

[...] De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 11, §1, 2° vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

[...]

De bestreden beslissing citeert de relevante passage, de vermelding van "4°" eerder dan 2° berust dan ook kennelijk op een materiele vergissing. Het betreft een eenvoudige vergissing die bijgevolg niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden. De rechtsleer stelt dat: « (...) la moindre erreur de fait

ne conduit cependant pas à l'annulation de l'acte attaqué (notamment, lorsqu'il s'agit, de toute évidence, d'une erreur de plume (C.E. n° 208.659 du 4 novembre 20105) : il faut une erreur de fait déterminante⁶ » ofwel « (...) de minste feitelijke fout leidt vervolgens niet tot de vernietiging van de bestreden akte (voornamelijk, wanneer overduidelijk blijkt over een materiële vergissing te gaan (R.v.St. 206.659 d.d 4 november 20107). Een doorslaggevende feitelijke vergissing is nodig, non in casu.

[...] De verwerende partij heeft een grondig onderzoek gevoerd naar het werkelijk huwelijk- en gezinsleven van de verzoekende partij en heeft het advies ingewonnen van het parket.

In het licht van de volgende elementen verleende de procureur des Konings op 12.04.2024 een negatief advies wat betreft het verlenen van rechtsgevolgen aan dit huwelijk, en bijgevolg ook wat betreft de afgifte van het visum gezinshereniging:

[...]

Uit de motivering van de bestreden beslissing volgt duidelijk dat de verweerder zich vragen stelt bij het bestaan zelf van het huwelijk. Er wordt gemotiveerd over een gebrek aan gelegaliseerde huwelijksakte, er wordt gemotiveerd over de “vermoedelijke echtgenoot” van de verzoekende partij; het feit dat de aanvraagster niet in staat is om de getuigen van haar eigen huwelijk te benoemen. Hiervan kan verwacht worden dat iemand zich normaal gezien kan herinneren wie getuigde op haar eigen huwelijk. Het is niet duidelijk of de verzoekende partij nog wel steeds gehuwd is gelet op de kinderen van de referentiepersoon uit een relatie/huwelijk met een andere vrouw.”

Verweerder vervolgt in zijn nota waarom volgens hem de bestreden beslissing rechtsgeldig is genomen op grond van artikel 11, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verweerders standpunt in de nota dat de bestreden beslissing (enkel) is genomen in toepassing van artikel 11, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dat de vermelding van punt 4° van deze wetsbepaling berust op een materiële vergissing, vindt echter geen steun in de bewoordingen van deze beslissing. Deze beslissing steunt zo nadrukkelijk op een negatief advies dat de procureur des Konings heeft verleend voor wat betreft het verlenen van rechtsgevolgen aan het huwelijk. Uit het administratief dossier blijkt dat dit negatief advies van 12 april 2024 het gevolg is van een onderzoek naar een schijnhuwelijk waarin volgende conclusie werd opgenomen: *“mijn ambt [is] de mening toegedaan dat het huwelijk afgesloten in Eritrea op 21 februari 2005 er duidelijk op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel voor mevrouw te bekomen”*. Na uitvoerig te zijn ingegaan op de bevindingen in dit negatief advies wordt in de bestreden beslissing besloten dat het bestuur van mening is dat artikel 11, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De beslissing wordt vervolgens ook afgesloten met de woorden *“Derhalve is de administratie van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, waardoor bijgevolg het recht op gezinshereniging niet wordt geopend. Gelet op het bovenstaande wordt de visumaanvraag verworpen.”*, wat overeenkomt met de bewoordingen van artikel 11, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Gelet op al deze elementen blijkt dan ook dat integendeel het citaat van artikel 11, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de echte materiële vergissing is en dat verweerder de bestreden beslissing wel degelijk in toepassing van artikel 11, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet heeft genomen, waardoor de beslissing (enkel) aan deze bepaling moet worden getoetst. Verweerder kan niet in zijn nota met opmerkingen de rechtsgrondslag van de bestreden beslissing alsnog wijzigen.

2.6. De Raad stelt ook vast dat de toepassing in de bestreden beslissing van artikel 11, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet onmiskenbaar en duidelijk impliceert dat verweerder in zijn beslissing heeft aanvaard dat verzoekster en de referentiepersoon in Eritrea een huwelijk hebben afgesloten, dit ondanks enkele feitelijke vaststellingen die mogelijk ook konden doen twijfelen aan het bestaan van het huwelijk zoals dat verzoekster niet in staat is de getuigen van haar huwelijk te benoemen, er geen bruidsschat werd betaald of nog er geen huwelijksfoto's voorliggen. Er blijkt niet dat verweerder het weigeren van het visum heeft gesteund op artikel 11, § 1, eerste lid, 1° juncto artikel 10 juncto artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet omwille van het niet aantonen van de huwelijksband. Verweerder betwist in de bestreden beslissing niet zozeer dat het huwelijk in het buitenland werd voltrokken, maar oordeelt dat het niet het recht op gezinshereniging opent omdat het huwelijk enkel werd afgesloten met het oog op een verblijfsrechtelijk voordeel. De toepassing van artikel 11, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet veronderstelt dat het bestaan van of de afsluiting van het huwelijk in Eritrea op zich wordt aanvaard. Ook hier moet dus worden opgemerkt dat verweerder in zijn nota niet dienstig alsnog kan aangeven het bestaan van het huwelijk op zich in twijfel te willen trekken. Hetzelfde geldt waar verweerder in zijn nota aangeeft dat het niet duidelijk is of verzoekster nog steeds gehuwd is met de referentiepersoon, gelet op de kinderen die deze laatste kreeg met een andere vrouw. Er worden weliswaar meerdere vragen gesteld aangaande de duurzame relatie die verzoekster en haar echtgenoot onderhouden, maar in de bestreden beslissing wordt op geen enkele wijze gemotiveerd dat verweerder van oordeel is dat er nooit enig huwelijk was of dat dit huwelijk tot een einde is gekomen en om een van deze redenen de visumaanvraag heeft geweigerd.

2.7. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zich op de volgende vaststellingen baseert om te besluiten tot de weigering van afgifte van het gevraagde visum met toepassing van artikel 11, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet:

“Overwegende dat de administratie de volgende opvallende elementen in het administratieve dossier opmerkt:

- De aanvraagster beweert dat betrokkenen elkaar kennen sinds december 2001. Ze leerden elkaar kennen in een café en hadden vervolgens 4 jaar lang een relatie.

- Vervolgens zouden ze volgens de aanvraagster en de voorgelegde huwelijksakte getrouwd zijn op 19/02/2005. De gezinshereniger verklaarde echter in zijn asielinterview bij de DVZ d.d. 25/01/2021 dat hij huwde op 19/02/2004, hetgeen een jaar eerder is.

- Er zou een huwelijksfeest geweest zijn van ongeveer 25 personen. Opvallend is het feit dat de aanvraagster niet in staat is om de getuigen van haar eigen huwelijk te benoemen. Hiervan kan verwacht worden dat iemand zich normaal gezien kan herinneren wie getuigde op haar eigen huwelijk.

Na het huwelijk verbleef het echtpaar volgens de aanvraagster 8 jaar samen tot de gezinshereniger Eritrea verliet in 2013.

- De aanvraagster en de gezinshereniger zouden samen 4 kinderen hebben.

- Een opvallend detail is echter dat de gezinshereniger tijdens zijn asielinterview verklaarde dat hij ook nog twee andere kinderen heeft met een andere vrouw genaamd "[F.G.]", geboren op 05/05/2007 ([D.]) en 24/02/2009 ([D.I.]). Voor deze kinderen ontving onze dienst twee aanvragen gezinshereniging, in persoon ingediend bij de ambassade te Addis Abeba. Deze twee kinderen werden dus geboren tijdens het huwelijk tussen de gezinshereniger en de aanvraagster!

Daarenboven worden deze twee kinderen ook niet door de aanvraagster in haar interview vermeld, en zegt zij zelfs dat hij nooit eerder huwde en nooit kinderen heeft gehad met iemand anders!

- Volgens de aanvraagster zagen betrokkenen elkaar het laatst toen de gezinshereniger Eritrea verliet in 2013, en hebben ze elkaar ondertussen dus al 11 jaar niet meer gezien. Mevrouw verklaart verder dat ze sinds 2018 in het bezit is van een telefoon, en dat ze daarvoor met de gezinshereniger in contact bleef via een telefoon van een familielid van haar. Wat betreft contacten sinds 2018, worden er echter enkel bewijzen van contacten tussen de betrokkenen voorgelegd tussen maart 2023 - augustus 2023.

- Op de vraag van waarom de gezinshereniger Eritrea verliet, zegt de aanvraagster dit niet te weten, dit terwijl hij vluchtte van de eindeloze legerdienst. Zij weet ook niet hoe hij in België terecht kwam, noch welk beroep de gezinshereniger uitoefent in België, noch wat zijn hobby's zijn. Dat een echtgenote deze simpele, doch belangrijke feiten niet weet, kan zeker als opvallend beschouwd worden.

In het licht van deze elementen besliste de administratie op 11/01/2024 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de geldigheid van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

Overwegende dat de administratie van het parket van de procureur des Konings te Mechelen een advies d.d. 12/04/2024 mocht ontvangen, waarin de procureur des Konings stelt dat zijn ambt meent te kunnen afleiden dat het huwelijk in hoofde van minstens één van de kandidaat-echtgenoten niet zozeer gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap dan wel enkel het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt. Hij verwijst hierbij naar de volgende elementen:

- Het parket stelt vast dat de man werd erkend als vluchteling op 27/09/2022 maar dat mevrouw pas in februari 2023 vanuit Eritrea vertrok om vervolgens op 25/05/2023 een visum aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Oeganda. Nu ze elkaar echter zo lang niet gezien hebben, zou men verwachten dat men toch iets sneller zou reageren om de gezinshereniging te bewerkstelligen.

- Naast de vaststellingen van DVZ aangaande het huwelijksfeest, voegt het parket toe dat er geen bruidsschat werd betaald en dat betrokkenen niet over huwelijksfoto's beschikken. Zij kunnen enkel enkele duidelijk geposeerde "familiefoto's" voorleggen.

- Volgens de vrouw woonden ze 8 jaar samen; meneer vertrok kort na de geboorte van het laatste kind. Mevrouw is niet op de hoogte van de reden van vertrek noch op welke manier hij naar België kwam. Betrokkenen hebben elkaar dus sinds oktober 2013 niet meer gezien. Van een stabiel en duurzaam huwelijk is er dus al 11 jaar geen sprake geweest, noch ligt enig bewijs voor dat daar voordien tot 2013 we sprake van was. Het is weinig realistisch dat dit huwelijk in België ineens in een duurzame levensgemeenschap zou resulteren.

- Mevrouw kent enkel het geboortjaar van meneer.

- Mevrouw denkt dat de man 2 broers en 3 zussen heeft maar kent hun leeftijden niet.

- Mevrouw is niet op de hoogte van de 2 kinderen die meneer tijdens hun huwelijk met een andere vrouw heeft gehad.

- Mevrouw weet niet welk werk meneer doet. Hij maakt haar geld over om de verblijfsprocedure te kunnen bekostigen.

- Mevrouw weet niet welke hobby's meneer heeft en kan persoonlijke vragen over hem slechts summier beantwoorden.

- Ter staving van de relatie worden er nauwelijks bewijzen voorgelegd.

- Betrokkenen zouden elkaar al meer dan 10 jaar niet meer gezien hebben maar wel dagelijks communiceren via IMO en Messenger, eerst via "familie", sinds 2018 rechtstreeks aangezien mevrouw toen pas een gsm

had. Zij brengen slechts een Whatsapp-historiek bij daterende van 07/03/2023 tot 23/08/2023. Deze bestaat quasi volledig uit korte videocalls, gemiste oproepen en weinig zeggende foto's. mevrouw zou sinds 2018 een gsm hebben maar betrokkenen slagen er enkel in om vanaf maart 2023 enkele weinigzeggende berichten aan elkaar voor te leggen.

- Voorts brengen zij betalingsbewijzen bij via Western Union waaruit blijkt dat meneer geld stuurde aan mevrouw met de vermelding "verblijfsvergunning".

- Tot slot brengen zij nog enkele ongedateerde, zeer duidelijk geposeerde familiefoto's bij.

Uit niks blijkt dat betrokkenen er een duurzame relatie op nahouden en de bedoeling hebben om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

In het licht van deze elementen verleende de procureur des Konings een negatief advies wat betreft het verlenen van rechtsgevolgen aan dit huwelijk, en bijgevolg ook wat betreft de afgifte van het visum gezinshereniging."

2.8. Inzake de toepassing in de bestreden beslissing van artikel 11, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet betoogt verzoekster in haar middel als volgt:

"Verzoekster meent dat verweerder onmogelijk rechtsgeldig tot het besluit kan komen dat zij en de referentiepersoon een schijnhuwelijk hebben afgesloten, aangezien hun huwelijk werd afgesloten in 2005, terwijl niet ter discussie staat dat de referentiepersoon pas acht jaar later, in 2013, Eritrea heeft verlaten, en pas in 2022 een verblijfsrecht in België heeft verkregen, nadat zijn statuut als vluchteling er was erkend.

Voor de beoordeling van de intentie van het huwelijk, moet men zich evident plaatsen op het ogenblik van het huwelijk, en niet op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging.

Art 16.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn 2003/86/EG stelt:

"2. De lidstaten kunnen tevens het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of de verblijfstitel van gezinsleden intrekken of weigeren te verlengen indien is vastgesteld dat:

a) er valse of misleidende informatie is verstrekt, valse of vervalste documenten zijn gebruikt, of anderszins fraude is gepleegd of onwettige middelen zijn gebruikt;

b) het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend tot stand is gebracht om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in een lidstaat te verkrijgen."

In de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad van 2 juli 2009 inzake richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, COM(2009) 313 definitief, blz. 15-17):

"4.2. Schijnhuwelijken

In overweging 28 van de richtlijn worden schijnhuwelijken omschreven als huwelijken die zijn aangegaan met als enig doel het in de richtlijn neergelegde recht van vrij verkeer en verblijf te kunnen genieten, waarop anders geen aanspraak zou kunnen worden gemaakt. Een huwelijk kan niet als een schijnhuwelijk worden beschouwd louter omdat het een immigratievoordeel of enig ander voordeel oplevert. De kwaliteit van de relatie is irrelevant voor de toepassing van artikel 35."

Verder verwijst de Commissie naar de handleiding schijnhuwelijken die betrekking heeft op schijnhuwelijken tussen EU-burgers en onderdanen van derde landen in het licht van het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, om ook voor gezinshereniging met derdelanders als richtsnoer te fungeren, in het bijzonder op het gebied van onderzoeksinstrumenten en -technieken en grensoverschrijdende samenwerking (zie Handboek van de Europese Commissie om schijnhuwelijken beter te bestrijden, van 26 september 2014, https://www.agii.be/sites/default/files/bestanden/handboek_commissie_strijd_schijnhuwelijken_20140926.pdf). Daaruit blijkt dat om van een schijnhuwelijk te spreken er op zijn minst sprake moet zijn van artificieel gedrag, de wil te bedriegen voordat, en op het moment dat, beide partijen in het huwelijk treden. Als een huwelijk oprecht begint maar later de wil tot een duurzame relatie verdwijnt is het geen schijnhuwelijk. Het enige doel van het huwelijk moet zijn om een verblijfsvoordeel te krijgen. Het loutere feit dat een huwelijk een verblijfsvoordeel oplevert maakt het geen schijnhuwelijk.

"Artificial conduct Firstly, the conduct, through which EU law is abused, must be artificial in the sense that it is a feigned imitation, lacking naturalness, sincerity or spontaneity. When it comes to marriages of convenience, the abusive conduct is linked to the absence of intention of the married couple to create a family as a married couple and to lead a genuine marital life.

The abusive character of marriages of convenience is represented by mala fide of the spouses prior to and at the moment they enter into the marriage.

Marriages which started off as genuine marriages but later descended into something that is merely of form should not be considered as marriages of convenience even where a marriage that would otherwise have been terminated by divorce is maintained for the sole purpose of continuing to confer on the non-EU spouse a right of residence under EU law on free movement of EU citizens."

Aangezien het Belgisch recht moet worden uitgelegd conform het Unierecht, kan verweerder niet zomaar aan deze interpretatie voorbijgaan.

Aangezien de aanvraag gericht is op de gezinshereniging met een erkend vluchteling, dient ook de overweging 8 van de richtlijn 2003/86/EG meegenomen te worden: "De situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstiger voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging."

Verzoekster stelt vast dat verweerder niet als zodanig de verwantschapsband tussen verzoekster en de referentiepersoon betwist. Verweerder stelt zich enkel vragen bij de oprechtheid van de intentie van verzoekster en/of de referentiepersoon. Daartoe wordt dus verwezen naar de bepaling uit het artikel 11, §1, 4° Vreemdelingenwet.

Uw Raad heeft eerder geoordeeld (arrest nummer 298501 van 12.12.2023):

De verweerder heeft thans beslist om de voorliggende visumaanvraag te weigeren met toepassing van artikel 11, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Deze wettelijke bepaling is op zich duidelijk in die zin dat de verweerder enkel kan beslissen dat de aanvrager van een visum lang verblijf met het oog op de gezinshereniging met een echtgenoot-derdelander, niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven wanneer het "vast staat" dat het huwelijk "uitsluitend afgesloten werd" opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven. De door de wetgever gehanteerde terminologie kan niet anders worden begrepen als dat de verweerder dient aan te tonen ("het staat vast") dat de intentie van minstens één van de huwelijkspartners er op het moment van de huwelijksvoltrekking ("het huwelijk werd afgesloten opdat") enkel en alleen ("uitsluitend") in bestond om de aanvrager van het visum een toegang tot en/of een verblijf op het Belgische grondgebied te verschaffen

(...)

De verzoeker merkt in dit kader dan ook terecht op dat op 21 januari 2015, op het moment van het afsluiten van het huwelijk in Eritrea, geen van de twee partners over een verblijfsrecht in België beschikte of dit in het vooruitzicht had. Het gaat om een huwelijk tussen twee Eritrese onderdanen in Eritrea en de verweerder heeft uitdrukkelijk bevestigd dat de verzoeker en de gezinshereniger na het afsluiten van het huwelijk nog een jaar en vier maanden samengewoond hebben (al was de verzoeker niet vaak thuis) in hun beider land van herkomst, terwijl het ook niet wordt betwist dat de gezinshereniger pas in juni 2016 vanuit haar land van herkomst naar Europa is gevlucht om pas in maart 2019 naar België te komen om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen dat uiteindelijk in maart 2020 resulteerde in een erkenning als vluchteling, en terwijl de verweerder evenmin in vraag stelt dat verzoeker zijn land van herkomst pas na maart 2020 heeft verlaten. Het gaat, in deze niet betwiste omstandigheden, elke redelijkheid te buiten om te besluiten dat het "vast staat" dat het huwelijk "uitsluitend afgesloten werd" opdat de verzoeker het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven. De verweerder houdt er geen rekening mee dat de verblijfsgerelateerde intentie reeds moet bestaan op het ogenblik van de huwelijksvoltrekking. In casu gaat de verweerder er op onaanvaardbare wijze aan voorbij dat geen van de echtgenoten op het moment van het afsluiten van het huwelijk enige link had met België en dat de gezinshereniger op het moment van het afsluiten van het huwelijk ook geen enkel vooruitzicht had op een toekomstig verblijf in België (...)"

Verzoekster verwijst integraal naar deze passage, die een casus schetst die zeer gelijkaardig is als die van verzoekster. Van belang daarbij is dat uw Raad dus duidelijk te kennen gaf dat het onredelijk is om te oordelen dat het gaat om een schijnhuwelijk indien de aanvragers op het ogenblik van het huwelijk nog geen enkele band met België hadden. Dat is in casu ook het geval.

Het feit dat de referentiepersoon nog andere kinderen heeft buiten het huwelijk met verzoekster om, bewijst geenszins dat hij geen intentie had om een duurzame levensgemeenschap met verzoekster uit te bouwen op het ogenblik van het huwelijk. Het bestaan van deze buitenechtelijke kinderen is dus irrelevant, temeer nu de moeder van deze kinderen zelf geen aanvraag gezinshereniging heeft ingediend.

Verzoekster meent dan ook dat verweerder foutief verwijst naar artikel 11, §1, 4° Vreemdelingenwet als basis om het huwelijk te weigeren. Het feit dat verweerder geen rekening houdt met de intentie van partijen op het ogenblik van het huwelijk schendt de materiële motiveringsplicht, en het redelijkheidsbeginsel."

2.9. Verweerder voert in zijn nota in dit verband geen specifiek verweer, los van zijn reeds aangehaalde opmerkingen.

2.10. De hierboven weergegeven bepalingen van artikel 11, § 1, eerste lid, 4° en tweede lid van de Vreemdelingenwet vormen een omzetting van de artikelen 11, lid 2 en 16, lid 2, b) van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG) (zie in deze zin de memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, 51K2478/001, 69).

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de

Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

Aangezien verzoeksters visumaanvraag is gericht op de gezinshereniging met een erkend vluchteling, dient ook de overweging 8 van de richtlijn 2003/86/EG te worden meegenomen:

“De situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstiger voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging.”

2.11. Artikel 11, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet is op zich duidelijk in die zin dat verweerder enkel kan beslissen dat de aanvrager van een visum lang verblijf met het oog op de gezinshereniging met een echtgenoot-derdelander, niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven wanneer het *“vast staat”* dat het huwelijk *“uitsluitend afgesloten werd”* opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven. De door de wetgever gehanteerde terminologie kan niet anders worden begrepen dan dat verweerder dient aan te tonen (*“het staat vast”*) dat de intentie van minstens één van de huwelijkspartners er op het moment van de huwelijksvoltrekking (*“het huwelijk werd afgesloten opdat”*) enkel en alleen (*“uitsluitend”*) in bestond om de aanvrager van het visum een toegang tot en/of een verblijf op het Belgische grondgebied te verschaffen.

Zoals verzoekster correct aangeeft, vereist de toepassing van artikel 11, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dus de intentie om een huwelijk aan te gaan uitsluitend om een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven en moet men zich voor de beoordeling van deze intentie evident plaatsen op het ogenblik van de huwelijksafsluiting, en niet op het ogenblik van de aanvraag tot gezinshereniging. Nog stelt verzoekster correct dat, voor de toepassing van voormelde wetsbepaling, de kwaliteit van de relatie irrelevant is en ook het gegeven dat de wil tot duurzame relatie mogelijk later verdwijnt niet ter zake doet. Verder volstaat het loutere feit dat een huwelijk een verblijfsvoordeel oplevert niet.

2.12. De Raad leest in de bestreden beslissing allereerst enkele feitelijke vaststellingen die, zoals reeds werd aangehaald, mogelijk twijfel zouden kunnen doen rijzen over het werkelijke bestaan van de huwelijksband. Zoals reeds werd vastgesteld, moet evenwel worden aangenomen dat verweerder in de bestreden beslissing op zich niet concreet heeft betwist dat het huwelijk daadwerkelijk op 19 februari 2005 in Eritrea werd voltrokken. Verder worden in de bestreden beslissing bepaalde feitelijke vaststellingen opgenomen die mogelijk kunnen worden gebruikt om het (nog) bestaan van een werkelijk huwelijksleven te betwisten, waar bv. wordt gesteld dat de gezinshereniging ook twee buitenechtelijke kinderen heeft waarvan verzoekster niet op de hoogte bleek, ze elkaar het laatst zagen toen de gezinshereniger Eritrea verliet in 2013, er enkel recente en weinigzeggende bewijzen van contacten worden voorgelegd en verzoekster niet weet waarom de gezinshereniger Eritrea verliet, hoe hij in België is terechtgekomen en waar hij zich in België mee bezighoudt. Wat dit betreft, wordt echter herhaald dat niet blijkt dat verweerder het weigeren van een visum daadwerkelijk heeft gesteund op artikel 11, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet omwille van het feit dat verzoekster en de vreemdeling die wordt vervoegd niet of niet meer een werkelijk huwelijks- en gezinsleven onderhouden.

Op basis van de feitelijke elementen in het administratief dossier en het negatief advies van het parket, stelt verweerder in de bestreden beslissing vast dat *“[u]it niks blijkt dat betrokkenen er een duurzame relatie op nahouden en de bedoeling hebben om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen”* om vervolgens te besluiten dat *“het huwelijk tussen betrokkenen er enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, waardoor bijgevolg het recht op gezinshereniging niet wordt geopend”*.

De vaststelling dat actueel niet blijkt dat de betrokkenen er een duurzame relatie op nahouden en de bedoeling hebben om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, is op zich echter niet relevant voor de toepassing van artikel 11, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en kan alleszins in rechte niet onderbouwen dat in 2005 het huwelijk uitsluitend werd afgesloten opdat verzoekster het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven. Het moet immers *“vaststaan”* dat er een schijnsituatie werd aangewend. Daarenboven moet het vaststaan dat het huwelijk bij de totstandkoming ervan *“uitsluitend”* gericht was op het verschaffen van een verblijfsvoordeel voor verzoekster. Tot slot moet het vaststaan dat het huwelijk werd afgesloten opdat verzoekster *“het Rijk”* zou kunnen binnenkomen of er verblijven. Het moet dus vaststaan dat het huwelijk uitsluitend werd afgesloten teneinde verzoekster toe te laten naar België te komen en/of er te

verblijven. Hiertoe kunnen geen duidelijke motieven in de bestreden beslissing worden teruggevonden die dit standpunt in rechte (voldoende) kunnen onderbouwen.

Verzoekster wijst er in dit verband zo ook terecht op dat – zoals niet concreet wordt betwist door verweerder – zij op 19 februari 2005 in Eritrea is gehuwd en dat zij en haar echtgenoot (dit is de gezinshereniger) aldaar nog acht jaar hebben gewoond vooraleer de gezinshereniger in 2013 Eritrea verliet om redenen die uiteindelijk hebben geleid tot zijn erkenning als vluchteling in België. De gezinshereniger heeft er daarna nog ongeveer zeven jaar over gedaan om naar België te komen en er een verzoek om internationale bescherming in te dienen dat uiteindelijk heeft geleid tot de toelating tot verblijf in België als erkend vluchteling eind september 2022.

Het is evenmin betwist dat zowel verzoekster als de gezinshereniger de Eritrese nationaliteit hebben. Verzoekster merkt terecht op dat zij en haar echtgenoot op het moment van het afsluiten van hun huwelijk in Eritrea, namelijk op 19 februari 2005, nog geen enkele band met België hadden en zelfs niet blijkt dat de referentiepersoon op dat ogenblik reeds concrete migratieplannen had nu hij pas acht jaar later zijn land van herkomst zou verlaten.

Daarenboven wijst de Raad er op dat verweerder in de bestreden beslissing niet concreet betwist dat verzoekster en de referentiepersoon samen vier kinderen hebben. Voor drie van deze kinderen is verweerder intussen ook akkoord gegaan met de afgifte van de door deze kinderen gevraagde visa in het kader van gezinshereniging in België met hun vader, de referentiepersoon, nadat dna-testen hadden uitgewezen dat dit wel degelijk zijn kinderen zijn.

Verzoekster voert terecht aan dat verweerder geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met de verblijfsgerelateerde intentie die reeds moet bestaan op het ogenblik van de huwelijksvoltrekking. Alleszins heeft hij nagelaten om duidelijke motieven op te geven die in rechte ter onderbouwing van een dergelijk standpunt in aanmerking kunnen worden genomen. In casu gaat verweerder er op onaanvaardbare wijze aan voorbij dat geen van de echtgenoten op het moment van het afsluiten van het huwelijk enige link had met België en dat de gezinshereniger op het moment van het afsluiten van het huwelijk ook geen enkel vooruitzicht had op een toekomstig verblijf in België. Meer nog: hij heeft Eritrea pas verlaten nadat hij eerst nog acht jaar in Eritrea heeft verbleven en er lagen minstens duidelijke aanwijzingen voor dat hij in deze acht jaar samen met verzoekster vier kinderen heeft gekregen, wat in de bestreden beslissing niet concreet wordt ontkend of betwist.

De Raad besluit bijgevolg dat draagkrachtige motieven ontbreken die in rechte kunnen aantonen dat het huwelijk van 19 februari 2005 uitsluitend werd afgesloten opdat verzoekster toegang tot het grondgebied zou krijgen, zoals vereist om het gevraagde visum met toepassing van artikel 11, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet te kunnen weigeren.

2.13. Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 11, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet is derhalve aangetoond.

2.14. Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk. De Raad stelt vast dat het verweer in de nota enkel handelt over de toepassing van artikel 11, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, terwijl de bestreden beslissing, zoals reeds eerder werd gesteld, duidelijk is gestoeld op artikel 11, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

2.15. De Raad wijst er volledigheidshalve op dat enkel de bevoegde burgerlijke rechter bevoegd is om zich erga omnes uit te spreken over het schijnkarakter van het buitenlandse huwelijk. Het is in dat opzicht overigens ook niet aan de minister c.q. de staatssecretaris of de gemachtigde, noch aan de procureur des Konings, om erga omnes te beslissen dat het buitenlandse huwelijk an sich nietig is op grond van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek juncto artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) (RvV 8 juni 2022, nr. 273 783). Deze bevoegdheid komt in België enkel toe aan de familierechtbank, dit indien deze rechtbank bevoegd is krachtens artikel 3 van de Verordening (EG) nr. 2201/2003 van de Raad van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 1347/2000. Verweerder is echter wél bevoegd om de afgifte van een inreisvisum te weigeren met toepassing van artikel 11, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet in het in dit artikel omschreven geval. Dat het visum wordt geweigerd, heeft alsdan geen betrekking op het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht, maar op het recht op gezinshereniging van de betrokken vreemdeling.

De Raad heeft zich hierboven op zijn beurt niet uitgesproken over de erkenning/nietigheid van het huwelijk als burgerlijk recht en heeft zich niet ingemengd in de staat van personen, waar hij louter vaststelt dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn in het licht van de duidelijke bepalingen van artikel

11, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. De Raad is conform artikel 39/1, § 1 van de Vreemdelingenwet *“als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*. Hij is dan ook bevoegd om, binnen de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, te oordelen dat de motieven het besluit dat de visumaanvraag wordt geweigerd met toepassing van artikel 11, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat het vast moet staan dat het huwelijk uitsluitend werd afgesloten opdat de verzoeker België zou kunnen binnenkomen of er verblijven, niet kunnen schragen. De Raad heeft zodoende enkel een oordeel geveld over de correcte en redelijke toepassing van artikel 11, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en is dus binnen de hem toegewezen bevoegdheid gebleven.

Ter verduidelijking wijst de Raad er nog op dat hij zich niet uitspreekt over het al dan niet bestaan van een waarachtig huwelijk. Het is immers niet aan de Raad om ten aanzien van derden te bepalen dat verzoekster en de gezinshereniger een waarachtig huwelijk hebben afgesloten.

2.16. Het enig middel is, voor zover besproken, gegrond en leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Een bespreking van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 mei 2024 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS